

Arrest

nr. 186 925 van 17 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat R. JESPERS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van soenitische en Koerdische afkomst bent en op 5 oktober 1978 werd geboren te Zakho, in de provincie Dohuk, in Noord-Irak. Reeds op jonge leeftijd verhuisde u met uw vader en moeder, broers en zussen naar Samarra (Centraal-Irak) omdat de levensomstandigheden er beter zouden zijn geweest. U ging naar school tot het tweede middelbaar. In 2000 werkte u tijdelijk in een fabriek waar medicijnen werden vervaardigd. U huwde in 2001 met (A.-B.A.A.) (CGVS 08/17159; OV. X), van soennitische Arabische herkomst en eveneens afkomstig uit Samarra. U vestigde zich met uw echtgenoot in Samarra. Na de val van het Baath-regime in 2003 keerden uw ouders terug naar Dohuk. Zij vestigden zich in het dorp Domiz, kochten er een woning en zette er hun leven verder. U en uw echtgenoot bleven in Samarra wonen. In november 2008 verliet uw echtgenoot Irak.

Hij vreesde omwille van zijn werkzaamheden voor een Iraaks transportbedrijf "Poltaz", dat samenwerkte met het Amerikaanse leger, te worden geviseerd door terroristische groeperingen. Uw echtgenoot reisde

naar België en vroeg er op 10 december 2008 asiel aan. Het CGVS besloot hem in september 2009 de hoedanigheid van vluchteling te weigeren maar oordeelde dat er wel sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c Vw). Het CGVS achtte zijn tewerkstelling bij het transportbedrijf Poltaz en de daaruit voortvloeiende asiel motieven echter niet geloofwaardig.

Na het vertrek van uw echtgenoot uit Irak en de verkoop van jullie woning in Samarra, vestigde u zich bij de broer van uw echtgenoot in het dorp Zdera Wusta in het Al Shirqat-district van de provincie Salah ad Din. U verbleef bij uw schoonbroer in afwachting van uw gezinshereniging met uw echtgenoot in België. In juni 2014 werd Al Shirqat ingenomen door DAESH. Hierop besloot u Al Shirqat te verlaten. U vestigde zich bij uw ouders in het dorp Domiz, Dohuk, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR). Op 6 augustus 2018 verliet u Irak. Via Turkije maakte u de oversteek naar Europa. Via de Balkanroute kwam u op 20 september 2015 in België aan. Op 22 september liet u aan de Belgische autoriteiten verstaan nood te hebben aan internationale bescherming daar u Daesh vreest en u zich wil vervoegen bij uw echtgenoot.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort afgegeven op 29 maart 2010 en geldig tot 28 maart 2018, een originele Iraakse identiteitskaart (14/12/2010), een origineel Irakees nationaliteitsbewijs (25/02/2014), een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw uittreksel uit de burgerlijke stand, een kopie van een attest van goed gedrag en zeden en tenslotte een kopie van de overlijdensakte van uw tante (15/12/2011).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U stelt voorop Irak, meer bepaald het dorp Zdera Wusta gelegen in het Al Shirqat-district in de provincie Salah ad Din, te hebben verlaten, nadat de stad zou zijn ingenomen door ISIS in juni 2014. U legt echter tegenstrijdige verklaringen of over wanneer u precies uit Al Shirqat bent vertrokken. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u in 2015 vanuit Al Shirqat vertrok naar Zakho en dat u vervolgens door reisde naar België. In Zakho verbleef u bij uw tante die terminaal ziek was (CGVS, p. 4). U geconfronteerd met uw verklaringen uit de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken én waarin u liet optekenen dat u reeds in 2014 vanuit Al Shirqat naar Zakho was vertrokken, past u uw verklaringen aan en stelt u na het overlijden van uw tante eind 2014 (CGVS, p. 4) terug te zijn gekeerd naar Al Shirqat. Vervolgens zou u Al Shirqat een tweede maal hebben verlaten nadat de regio in handen viel van DAESH (CGVS, p 12). Gezien Al Shirqat reeds in juni 2014 werd veroverd door DAESH en u het overlijden van uw tante situeert eind 2014, is de door u geschetste chronologie de facto onmogelijk. U geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, past u andermaal uw verklaringen aan en beweert u dat uw tante in 2013 zou zijn overleden. U gevraagd een overlijdensakte van uw tante voor te leggen teneinde uw verklaringen te staven, legt u een kopie voor van de overlijdensakte van uw tante die gedateerd is op 15 december 2011. Geenszins onderschrijft dit document dan ook uw verklaringen. Uit voorafgaande kan dan ook worden besloten dat u nalaat een consistent en eenduidig beeld te schetsen van uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw vertrek uit Irak. Er kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen als zou u in Al Shirqat hebben verbleven tot juni 2014, het moment dat DAESH de regio veroverde.

Daarnaast schragen weinig doorleefde en inconsistente verklaringen aangaande uw verblijf onder het DAESHbewind in de regio Al Shirqat bovenstaande bevinding. Vooraleerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de periode gedurende de welke u in DAESH-gebied zou hebben verbleven. U verklaarde tegenover de DVZ na de inval van DAESH er tot en met 2 augustus 2014 te hebben gewoond (zie vragenlijst CGVS). Aan het CGVS liet u echter verstaan reeds na een week of 10 dagen uit DAESH-gebied te zijn vertrokken. U verklaarde eveneens na 3 dagen te zijn gevlucht (CGVS, p. 12-13). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden repliceert u er mogelijks langer te hebben verbleven. U beweert dat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS, p. 13). Gezien het terreurbewind dat DAESH voerde, zeker ten aanzien van etnische Koerden, is het zeer bevreemdend dat u niet zou weten of u een week of bijna twee maanden in DAESH-gebied heeft verbleven. U blijkt overigens ook niet op de hoogte te zijn van de impact die de verovering van DAESH had op het leven in de regio rond Al Shirqat. Zo kan u niets vertellen over de feitelijke inname van Al Shirqat en weet u niets te vertellen over veranderingen die door DAESH werden doorgevoerd in de stad en regio (CGVS, p. 13).

Uw onwetendheid ter zake doet dan ook ernstige vermoedens rijzen dat u op het moment van de inname van Al Shirqat door DAESH, niet meer in die regio aanwezig was. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat u nalaat uw Iraaks paspoort (of een kopie ervan) voor te leggen. U beweert dat de

smokkelaar het heeft ingehouden. Wat daar ook van zij, het noopt het CGVS tot de vaststelling dat u geen documenten voorlegt die het precieze tijdstip van u vertrek naar de KAR-regio staven (CGVS, p. 11). Uit wat voorafgaat blijkt dat u niet aannemelijk maakt omstreeks 12 juni 2014 in Al Shirqat aanwezig te zijn geweest, zijnde het moment waarop DAESH de regio veroverde. Aan uw bewering dat u omstreeks die periode omwille van DAESH zou zijn gevlucht naar de KAR-regio, meer bepaald naar de regio Zakho, kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u verklaarde vanaf medio 2014 tot en met uw vertrek uit Irak op 6 augustus 2015, in de KAR-regio, meer bepaald in het dorp Domiz gelegen in de provincie Dohuk, te hebben verbleven (CGVS, p. 14). U geeft aan Irak op dat moment te hebben verlaten daar u zich wilde vervoegen bij uw echtgenoot in België. Uw motief voor uw vertrek uit Irak, te weten gezinshereniging, heeft evenwel geen nexus met de Vluchtelingenconventie. Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de KAR-regio.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat deze een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie. Deze documenten hebben betrekking op uw persoonsgegevens, nationaliteit en herkomst en worden door het CGVS niet betwist. Voor wat betreft de overlijdensakte van uw tante, kan worden verwezen naar bovenstaande motivering.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Tal van luchtvaartmaatschappijen bieden immers vluchten op Irak aan. Een terugvlucht naar Irak dient niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KAR. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Uit verklaringen blijkt immers dat u zonder problemen van medio 2014 tot en met uw vertrek uit Irak op 6 augustus 2015, in de KAR, meer bepaald in Dohuk in het dorp Domiz bij uw familie heeft verbleven. U geeft aan er geen problemen te hebben gehad. De enige reden waarom u de regio verliet, was het feit dat u zich bij uw echtgenoot in België wilde vervoegen (CGVS, p. 14). Uw echtgenoot is bovendien zelf

oorspronkelijk uit deze regio afkomstig en zou u, indien gewenst, in deze regio moeten kunnen vervoegen.

Tijdens uw verblijf in de KAR kon u terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk. Zo wonen uw ouders en 7 van in het totaal 9 broers en zussen in Domiz, Dohuk. Een zus is woonachtig in Zakho. U verklaarde bovendien dat de financiële situatie van uw familie er goed is. Uw ouders bezitten een huis in Domiz. Uw vader, een oud peshmerga-strijder, krijgt een pensioen en twee zussen zijn ambtenaar in de Koerdische regio. Eén zus werkt op het kadaster en een andere zus bij een financiële instelling (CGVS, p. 9- 10). U verklaarde daarenboven dat u beroep kon doen op de financiële draagkracht van uw familie na het vertrek van uw echtgenoot in 2008 (CGCS, p. 10). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u in het verleden een eigen inkomen genereerde middels een baan in een medicijnenfabriek te Samarra (CGVS, p.9).

U beweert echter zich niet in de KAR te kunnen vestigen omdat u geregistreerd bent in Salah ad Din bij uw echtgenoot. U zou bijgevolg in de KAR geen verblijfsdocumenten krijgen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er zich in de periode dat u in de KAR verbleef problemen hebben voorgedaan. Daarenboven verklaart u geen poging te hebben ondernomen om het door u vooropgestelde irreguliere verblijf in de KAR, quod non, te regulariseren. Uw bewering dat u omwille van uw herkomst uit Salah ad Din, geen verblijfsvergunning zou krijgen, berust louter op vermoedens. Bovendien blijkt uit voorafgaande motivering en bijgevoegde informatie, dat u als etnische Koerdische, zich vrij kan vestigen in KAR gebied.

Daarnaast mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de:

- "- Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van het redelijkheidsbeginsel.
- Schending van artikel 3 EVRM.
- Schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet.
- Schending van artikel 1.A.2. van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.
- Schending van de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof.
- Schending van artikels 4 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Waar haar een onduidelijkheid wordt verweten omtrent de chronologie inzake haar verblijf in en vertrek uit Al Shirqat, verwijt verzoekster dat door het CGVS abstractie gemaakt wordt van haar profiel. Zij verwijst naar artikel 27 van het voormelde KB van 11 juli 2003 (PR CGVS) en wijst op haar lage opleidingsniveau, op haar kwetsbare positie als vrouw waarvan de man is gevlucht en op het gegeven dat haar leven zich nagenoeg volledig binnenshuis afspeelde.

Voorts doet verzoekster gelden:

"Verzoekster zou niet duidelijk gemaakt hebben hoe lang ze precies in het door Daesh veroverde gebied verbleef. In de bestreden beslissing wordt evenmin rekening gehouden met het feit dat dorpen in de regio van het door Daesh veroverde Al Shirqat niet meteen op dezelfde dag onder de voet gelopen werden.

Het is aannemelijk dat het voor Daesh prioritair was om de macht in centra als Al Shirqat te installeren. Gedaagde kan niet bewijzen dat ook op 12 juni 2014 de machtswisseling in Zdera Wusta een feit was, noch wat de exacte gevolgen daarvoor zijn voor een huisvrouw. Dit is volledig verklaarbaar.

Zoals door verzoekster wordt uitgelegd, richtte het terreurbewind van Daesh zich in eerste instantie op personen in het gebied die over wapens beschikten – zij werden verplicht die af te geven tegen een bewijs zodat ze die niet meer konden gebruiken.

Het is niet houdbaar verzoekster de chronologische inconsistenties te verwijten (beslissing, p.2, tweede paragraaf) of een gebrek aan grondige kennis van de impact van het terreurbewind op de regio. Verzoekster was namelijk verstoken van communicatiemiddelen, en de man des huizes, haar schoonbroer, kwam net in die periode te overlijden.

Dit alles kan niet redelijkerwijze leiden tot de conclusie die in de beslissing wordt genomen, namelijk: “Uw onwetendheid ter zake doet dan ook ernstige vermoedens rijzen dat u op het moment van de inname van Al Shirqat door DAESH, niet meer in de regio aanwezig was.”

Verzoekster heeft aangetoond dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Bovendien bleek het voor gedaagde mogelijk om het relaas op basis van de elementen uit het dossier en de verklaringen te construeren, gezien het behoorlijke feitenrelaas in deel A van de bestreden beslissing.

In de motivering van het CGVS worden die feiten dan weer in twijfel getrokken. Er is sprake van weinig doorleefde en inconsistente verklaringen, zonder zoals gesteld de individuele situatie van verzoekster in oogmerk te nemen.”

Verzoekster wijst op de materiële motiveringsplicht, artikel 4 PR CGVS en het zorgvuldigheidsbeginsel. In dit kader wijst zij andermaal op haar profiel en voert zij aan:

“Het is duidelijk dat er een belangrijke kwetsbare component aanwezig is in hoofde van verzoekster, wat maakt dat de door haar afgelegde verklaringen en inzonderheid de lacunes en onduidelijkheden, met die component dienen rekening te houden.

De bestreden beslissing doet dit niet en behandelt de asielaanvraag alsof het gaat om een verzoekster die een normaal openbaar leven leidde.

Verzoekster leefde echter gescheiden van haar man (die sinds 2008 in België verblijft), wat haar in Irak voor een groot stigma bezorgde. Ze leefde grotendeels binnenshuis, ver van sociale en publieke contacten.”

Verder verwijst verzoekster naar artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de “Note on Burden and Standard of Proof” van UNHCR. Zij betoogt:

“De persoonlijke omstandigheden van verzoekster, de voorgelegde documenten (zie infra), het voorgehouden relaas en de bekende feiten in acht genomen, lijkt er in casu inderdaad eerder sprake te zijn van een element van twijfel, dat volgens de richtlijn van UNHCR geen afbreuk mag doen aan de verklaringen van verzoekster.”

Daarenboven wijst verzoekster erop dat de chronologie van de gebeurtenissen in Irak en haar vertrek naar België wordt gestaafd door de neergelegde documenten. Deze worden in de bestreden beslissing niet afdoende besproken. Door hiermee geen rekening te houden doch het relaas wel aan te vallen op basis van tegenstrijdigheden, getuigt het CGVS van een slechte wil en een slechte lezing van de verklaringen. *“Bovendien bevat de appreciatie van de gedaagde een onwaarheid: “Bijkomend dient nog te worden vermeld dat u nalaat uw Iraaks paspoort (of een kopie ervan) voor te leggen” (beslissing CGVS, p. 2, tweede paragraaf).*

Deze bewering is foutief en bovendien strijdig met p. 1 uit de beslissing:

“Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort afgegeven op 29 maart 2010 en geldig tot 28 maart 2018. (...), uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraakse nationaliteitsbewijs (...).”

In het interview met CGVS, valt bovendien te lezen dat het identiteitsbewijs met de vertaling, en het nationaliteitsbewijs werden afgegeven op 25.03.2014 in Salah ed Din (p. 10 interview met CGVS), ofwel het administratieve centrum waarin het district Al Shirqat gelegen is. Er wordt aan dit bewijs in de zin van de woonplaats van verzoekster geen enkele appreciatie verleend.

Verzoekster stelt dat verwerende partij ook voor wat betreft de overlegde documenten geen interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan, strijdig met artikel 27 van het KB van 11 juli 2003, punt b (cfr. supra). Voor wat betreft de overlijdensakte van de tante is de meest nadelige interpretatie weerhouden.

Het voorleggen van documenten is overigens geen verplichting. Gezien het asielrelaas en het land van herkomst is het niet onlogisch dat er geen documenten voorliggen. Deze kunnen niet kunstmatig worden geproduceerd.

Op vraag van de dossierbehandelaar wordt bovendien nog een overlijdensakte van de tante voorgelegd, die in Irak is verkregen na het interview.

Toch blijkt - ondanks de overlegging van de overlijdensakte van de tante van verzoekster - "dat u (verzoekster, LP) nalaat een consistent en eenduidig beeld te schetsen van uw verblijfplaatsen voorafgaand van uw vertrek uit Irak."

Gedaagde toont hier het gebrek aan goede wil om het moeizaam verkregen stuk in het asielverhaal van verzoekster te passen."

Verzoeker wijst andermaal op de inhoud van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Zij toetst haar problemen en situatie aan de inhoud van deze bepaling en stelt dat onvoldoende gemotiveerd wordt waarom zij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

"Overigens doet het CGVS in de beslissing ook blijken dat de opmerking van verzoekster dat ze zich bij haar echtgenoot wil voegen, een afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Dit is echter een louter feit waarnaar verzoekster verwees, en doet geen afbreuk aan de situatie van gegronde vrees voor het bewind van Daesh in de woonplaats van verzoekster.

Het feit dat verzoekster zeven jaar gescheiden leefde van haar man, die in België subsidiaire bescherming krijgt, kan volstaan om aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van gegronde vrees voor de vervolging (in het bijzonder gezien de kwetsbare positie als vrouw zonder man in huis), die haar specifiek in de zomer van 2014 het land deed ontvluchten.

Het is ook aannemelijk dat het bijna een jaar duurde voor het geld voor de vlucht naar België was bijeengebracht, gezien de economische crisis in de Koerdische Autonome Regio en het feit dat slechts enkele familieleden inkomsten hadden."

Verzoekster voert in ondergeschikte orde aan dat zij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat zij geen intern vestigingsalternatief heeft en dat haar echtgenoot wel subsidiaire bescherming verkreeg.

Verweerder gaat volgens verzoekster voorbij aan zowel haar persoonlijke omstandigheden als de aangevoerde feiten, waaronder de algemene omstandigheden in Irak (waaronder de Koerdische autonome regio of KAR). Verzoekster verwijst naar de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016. Zij citeert hieruit een passage waarin gesteld wordt dat UNHCR het ongepast vindt om personen op basis van de toepassing van een intern vestigingsalternatief terug te sturen naar Irak.

Verzoekster poneert verder dat haar familie niet in de financiële positie verkeert om haar blijvend op te nemen. Bovendien is er morele weerstand gezien een getrouwde vrouw geacht wordt weg te blijven van het ouderlijke huis en een eigen huishouden wordt verondersteld te hebben.

In de bestreden beslissing wordt bovendien onterecht gesteld dat verzoeksters echtgenoot afkomstig zou zijn van Noord-Irak. Zoals in het feitenrelaas wordt gesteld, is deze namelijk afkomstig van Samarra.

Verzoekster herhaalt dat haar familie zich financieel geenszins in een gunstig parket bevindt en wijst op algemene informatie omtrent het laattijdig, zelden of niet uitbetalen van lonen in de KAR. Haar vader heeft maar een klein pensioen en er wonen nog drie ongehuwde kinderen bij haar ouders.

Gelet op het voormelde, beschikt verzoekster niet over een intern vestigingsalternatief zoals dat wordt vooropgesteld door het CGVS.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster een verblijfskaart en het voormelde standpunt van UNHCR bij het verzoekschrift (bijlagen 3-4).

3. De door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen.

3.1. Verzoekster legt in het kader van onderhavige beroepsprocedure na de indiening van het verzoekschrift geen nieuwe elementen neer.

3.2. Verweerder legt op 29 maart 2017 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft een COI Focus van 4 november 2016 inzake de veiligheidssituatie in de KAR, een COI Focus van 8 maart 2016 inzake corruptie en documentfraude in Irak, het voormelde standpunt van UNHCR (dat reeds door verzoekster werd neergelegd) en informatie over interne hervestigingsmogelijkheden in Irak.

4. Beoordeling van de zaak.

4.1. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij zich beroept op de “*schending*” van de “*Note on Burden and Standard of Proof*” van UNHCR. Hoewel dit document waardevolle richtlijnen bevat voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus, zijn hierin geen bindende rechtsregels opgenomen zodat verzoekster zich in rechte niet dienstig op de schending van dit document kan beroepen.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Verzoekster poneert meermaals dat het CGVS van slechte wil was en onwillig was om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen. Zij brengt echter geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling.

4.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.5. De Raad dient in deze een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.6. Verzoekster, die oorspronkelijk afkomstig is van de KAR, stelt nadat zij een tijd in Centraal-Irak heeft gewoond te zijn teruggekeerd naar de KAR en meer bepaald naar de regio Domiz, een sub district van Dohuk.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoekster geschetste chronologie van de feiten echter met recht gemotiveerd:

“U stelt voorop Irak, meer bepaald het dorp Zdera Wusta gelegen in het Al Shirqat-district in de provincie Salah ad Din, te hebben verlaten, nadat de stad zou zijn ingenomen door ISIS in juni 2014. U legt echter tegenstrijdige verklaringen of over wanneer u precies uit Al Shirqat bent vertrokken. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u in 2015 vanuit Al Shirqat vertrok naar Zakho en dat u vervolgens door reisde naar België. In Zakho verbleef u bij uw tante die terminaal ziek was (CGVS, p. 4). U geconfronteerd met uw verklaringen uit de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken én waarin u liet optekenen dat u reeds in 2014 vanuit Al Shirqat naar Zakho was vertrokken, past u uw verklaringen aan en stelt u na het overlijden van uw tante eind 2014 (CGVS, p. 4) terug te zijn gekeerd naar Al Shirqat. Vervolgens zou u Al Shirqat een tweede maal hebben verlaten nadat de regio in handen viel van DAESH (CGVS, p 12). Gezien Al Shirqat reeds in juni 2014 werd veroverd door DAESH en u het overlijden van uw tante situeert eind 2014, is de door u geschetste chronologie de facto onmogelijk. U geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, past u andermaal uw verklaringen aan en beweert u dat uw tante in 2013 zou zijn overleden. U gevraagd een overlijdensakte van uw tante voor te leggen teneinde uw verklaringen te staven, legt u een kopie voor van de overlijdensakte van uw tante die gedateerd is op 15 december 2011. Geenszins onderschrijft dit document dan ook uw verklaringen. Uit voorafgaande kan dan ook worden besloten dat u nalaat een consistent en eenduidig beeld te schetsen van uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw vertrek uit Irak. Er kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen als zou u in Al Shirqat hebben verbleven tot juni 2014, het moment dat DAESH de regio veroverde.

(...)

Vooraleerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de periode gedurende de welke u in DAESH-gebied zou hebben verbleven. U verklaarde tegenover de DVZ na de inval van DAESH er tot en met 2 augustus 2014 te hebben gewoond (zie vragenlijst CGVS). Aan het CGVS liet u echter verstaan reeds na een week of 10 dagen uit DAESH-gebied te zijn vertrokken. U verklaarde eveneens na 3 dagen te zijn gevlucht (CGVS, p. 12- 13). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden repliceert u er mogelijks langer te hebben verbleven. U beweert dat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS, p. 13). Gezien het terreurbewind dat DAESH voerde, zeker ten aanzien van etnische Koerden, is het zeer bevreemdend dat u niet zou weten of u een week of bijna twee maanden in DAESH-gebied heeft verbleven.”

Verzoekster tracht de voormelde vaststellingen ten onrechte te vergoelijken. Zij ging naar school tot in het middelbaar (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8). Dat haar man was gevlucht en dat zij vooral binnen bleef, kan voorts hoegenaamd niet verklaren waarom zij niet bij machte bleek om eensluidende verklaringen af te leggen over het ogenblik waarop zij naar de KAR verhuisde. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat zij deze verhuis op een coherente wijze zou kunnen schetsen in de tijd, ten opzichte van het overlijden van haar tante en ten opzichte van de inval van Daesh in de regio. Minstens mocht worden verwacht dat zij zou kunnen aangeven of zij al dan niet verhuisde voor de inval van Daesh in de regio en of zij nu verhuisde in 2011, 2012, 2013, 2014, dan wel 2015.

Dat de documenten waarnaar verzoekster verwijst haar verklaringen zouden ondersteunen, kan evenmin worden gevolgd. Ten aanzien van de overlijdensakte wordt in de voormelde motivering reeds terecht opgemerkt dat deze dateert van 2011 en bijgevolg haar verklaringen niet kan onderbouwen. Het paspoort werd reeds uitgereikt in 2010. Dat de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs op 25 maart 2014 werden afgegeven in Salahedin, vormt voorts geen bewijs voor een daadwerkelijk verblijf aldaar in hoofde van verzoekster. Dit geldt des te meer nu uit de door verweerder door middel van een aanvullende nota neergelegde informatie blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen.

Dat verzoekster dermate tegenstrijdige en bijgevolg leugenachtige verklaringen aflegde over haar recente verblijfplaats(en) in Irak, werpt een ernstige smet op de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u verklaarde vanaf medio 2014 tot en met uw vertrek uit Irak op 6 augustus 2015, in de KAR-regio, meer bepaald in het dorp Domiz gelegen in de provincie Dohuk, te hebben verbleven (CGVS, p. 14).

U geeft aan Irak op dat moment te hebben verlaten daar u zich wilde vervoegen bij uw echtgenoot in België. Uw motief voor uw vertrek uit Irak, te weten gezinshereniging, heeft evenwel geen nexus met de Vluchtelingenconventie. Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u niet aannemelijk

heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de KAR-regio."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij wijst op het stigma en poneert dat het loutere feit dat zij zeven jaren gescheiden leefde van haar man kan volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging, kan immers worden opgemerkt dat dit voor verzoekster klaarblijkelijk nooit eerder een reden vormde om haar land van herkomst te verlaten. Daarenboven vermeldde verzoekster dit nooit eerder als reden waarom zij vervolging zou vrezen. Zelfs wanneer meermaals werd gevraagd waarom zij niet in de KAR kon blijven, vermeldde verzoekster dit niet en gaf zij slechts aan dat zij haar man in België wilde vervoegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14). Daarenboven maakte verzoekster nergens concrete melding van aan de voormelde reden verbonden problemen in haar hoofde. Gezien zij hierdoor blijkbaar nooit eerder problemen kende, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen dat dit bij een terugkeer naar haar land van herkomst plots wel zo zou zijn.

De documenten die benevens de reeds hoger aangehaalde stukken in het administratief dossier zijn opgenomen (map 'documenten') hebben, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, betrekking op verzoeksters persoon en herkomst. Zij kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde vrees van verzoekster ten aanzien van Daesh en het verzoek om subsidiaire bescherming, dient voorts te worden gewezen op de inhoud van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en rekening houdend met verzoeksters verklaringen vooreerst met recht vastgesteld dat (i) de situatie in de KAR in het Noorden van Irak geenszins van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (ii) het voor verzoekster als etnische Koerd mogelijk is om op een veilige en wettige manier te reizen naar, zich toegang te verschaffen tot en legaal te verblijven in voormelde regio. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden bovendien bevestiging in de informatie die door partijen wordt aangereikt in de loop van de onderhavige beroepsprocedure.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in de KAR in het Noorden van Irak vestigt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt. Uit verklaringen blijkt immers dat u zonder problemen van medio 2014 tot en met uw vertrek uit Irak op 6 augustus 2015, in de KAR, meer bepaald in Dohuk in het dorp Domiz bij uw familie heeft verbleven. U geeft aan er geen problemen te hebben gehad. De enige reden waarom u de regio verliet, was het feit dat u zich bij uw echtgenoot in België wilde vervoegen (CGVS, p. 14).

(...)

Tijdens uw verblijf in de KAR kon u terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk. Zo wonen uw ouders en 7 van in het totaal 9 broers en zussen in Domiz, Dohuk. Een zus is woonachtig in Zakho. U verklaarde bovendien dat de financiële situatie van uw familie er goed is. Uw ouders bezitten een huis in Domiz. Uw vader, een oud peshmerga-strijder, krijgt een pensioen en twee zussen zijn ambtenaar in de Koerdische regio. Eén zus werkt op het kadaster en een andere zus bij een financiële instelling (CGVS, p. 9- 10). U verklaarde daarenboven dat u beroep kon doen op de financiële draagkracht van uw familie na het vertrek van uw echtgenoot in 2008 (CGCS, p. 10).

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u in het verleden een eigen inkomen genereerde middels een baan in een medicijnenfabriek te Samarra (CGVS, p.9).

(...)

Daarnaast mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar zij heden poneert dat haar familie onwillig of in de (financiële) onmogelijkheid zou zijn om haar op te vangen en/of te ondersteunen, dient immers te worden vastgesteld dat dit een loutere miskennis vormt van en lijnrecht ingaat tegen haar voormelde, nochtans duidelijke verklaringen. Voor het overige voert verzoekster ter weerlegging van de voorgaande motieven geen dienstige argumenten aan.

Op basis van de voormelde vaststellingen dient te worden besloten dat verzoekster in de KAR in het Noorden van Irak beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is er met toepassing van deze bepaling geen behoefte aan bescherming in hoofde van verzoekster.

De verwijzing door verzoekster naar een welbepaalde passage uit de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016 doet geenszins afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Waar verzoekster wijst op de passage waarin UNHCR in het algemeen afraadt om personen internationale bescherming te ontzeggen op basis van de toepassing van een intern vestigingsalternatief, gaat zij namelijk volledig voorbij aan de hierop volgende passage in het voormelde standpunt van UNHCR. In deze passage wordt uitdrukkelijk gesteld dat een intern vestigingsalternatief in uitzonderlijke omstandigheden wel degelijk voorhanden is, met name in het geval waarin een individu zichzelf legaal toegang kan verschaffen tot en kan verblijven in de voorgestelde regio, aldaar niet wordt blootgesteld aan een nieuw risico op ernstige schade en aldaar beschikt over de nodige (dichte) familieleden die dit individu willen en kunnen ondersteunen. Aan deze voorwaarden is *in casu* blijkens het voorgaande voldaan.

Te meer nu deze persoon, dit in weerwil van verzoekster en zoals terecht wordt aangevoerd in het onderhavige verzoekschrift, afkomstig is van Samarra, doet het gegeven dat verzoeksters echtgenoot enkele jaren geleden subsidiaire bescherming verkreeg evenmin afbreuk aan de voormelde conclusie. Iedere asielaanvraag dient immers individueel te worden beoordeeld, op basis van zijn eigen merites en in een bepaald tijds kader. De voormelde vaststellingen volstaan daarbij om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen behoefte aan internationale bescherming voorhanden is.

4.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Gelet op het voorgaande, kan evenmin worden aangenomen dat de door verzoekster aangehaalde artikelen uit het PR CGVS *in casu* geschonden zouden zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS